

З круговерті розтрощеного світу народилися
вісім країв. Безформне змішалось зі священним
і їхнє поєднання вибухнуло життям.

Дивні нові світи з'явилися в небесній сфері, ухриті духами,
богами та смертними. Найблагодійнішим серед богів був Зигмар.

Незлічені роки він освітлював землі, оповитий величчю та
святвом, харбував свої володіння. Його сила була громом. Його
мудрість була нескінченною. Смертні та вічні схиляли коліна
перед його могутнім престолом. Було створено великі імперії,
і на якийсь час віроломству не стало місця у світах. Зигмар
підкорив землі й небеса та правив над славетним віком міфів.

Але немає нічого витривалішого за зло. Як це і передікади,
великий союз богів і смертних розпався. Міфи та легенди
змиклися Хаосом. Темрява заповнила краї. Муки, рабство
та страх прийшли на зміну колишній славі. Гидуючи долею
королівств смертних, Зигмар відвернувся від них. Натомість його
погляд звернувся до світу давно втраченого. Закутий у глибокі
думи над опаденим ядром, він шукав найменшого проблеску надії.
І саме тоді, у темному жарі душі, йому відкрилося видіння чогось
неперевершеного. Він побачив зброю народжену небесами.

Малк достатньо сильний аби розірвати нескінченну ніч.

Армію створену з усього раніше ним втраченого.

Зигмар віддав наказ своїм митцям, і впродовж довгих віків
ті намагалися приборкати силу зірок. Коли велика робота
Зигмара наблизилася до завершення, він знову повернувся до
Смертних Країв і побачив майже суцільне панування Хаосу.

Настала година помсти. Нарешті, із блискавкою
в очах він вивільнив свої творіння.

Почався Вік Зигмара.

ПЕРЕДМОВА

Вогні згасали один за одним. Вони спалахували яскравим полум'ям, а потім зникали в небутті, немов свічки під подихом вітру. Непроглядна пелена темряви стрімко ширилася над застиглими хвилями Заграви, поглинаючи все.

– Що ж це таке... – прошепотів Велігер.

Він стояв на верхівці стіни Дванадцятої Висі, спирався ліктем на узголів'я коси, роззираючись крізь біїницю. Велігер вартував тут уже кілька десятиліть, але такого не бачив ніколи.

– І володіння владки Саморіна... – бурмотів далі вартівний, спостерігаючи, як за кілька ліг над дзеркальною поверхнею моря блимнув і зник вогник Шостої Висі. До пітьми, якої щомиті ставало все більше, додалася нова чорна пляма. Перш ніж світло остаточно згасло, Велігер устиг розгледіти мерехтіння на тлі Заграви, схоже на рясну павутину, підхоплену вітром. Скидалося на дощ, але було в ньому щось дивне та незвичне.

На Велігері був однострій Могильної варги: цупкий плащ із блискучим білим пір'ям, скріплений залізною фібулою

у формі черепа поверх чорної лакованої броні. Вартовий закутався щільніше, коли з темряви війнуло холоднішим, ніж зазвичай. Вітер стискав його у своїх обіймах і немов висмоктував залишки тепла.

– А ось і володіння владики Офіона, – пролунав голос поруч, коли спалахнув черговий храм. Меразпіс був одягнений так само як і Велігер, а його руки стискали косу та високий білий щит у формі крила крука. Він був таким же худорлявим, блідим і з голеною головою, але старшим за Велігера. Численні зморшки на чолі робили його вічно невдоволеним.

Вони мовчки спостерігали, як полум'я затріпотіло та зникло в глибині моря.

Велігер озирнувся, сподіваючись побачити, як згасає вже їхній храм. Утім, Дванадцята Вись не змінилася. Це була схожа на гору споруда – кришка вигнута спіраллю кістка на вершині прадавньої хвилі. Душі сяяли в її серці фіолетовим вогнем, що просвічував крізь самі стіни та розливав аметистове сійво на схили та яри Заграви. Фортецю вкривали білі молі. Мільйони комах кружляли в сійві, схожі на брижі за корабельною кормою. Світло зблискувало їхніми крилами, поверхнею стін і відбилося в очах Велігера, коли той стривожено глянув на Меразпіса.

– Що відбувається?

– А що, як вони всі зникнуть? – Меразпіс наче не чув. Він не відривав погляду від крайнеба.

Велігер звів погляд догори та спробував уявити докід без світла. Зоряний блиск був хіба примарою, відлунням країв живих, яким не було діла до потойбіччя Шайшу. Без світла Висей Заграву поглинула б темрява.

Вартовий продовжував витріщатися в п'тьму, коли почувся незрозумілий звук, ніби хто сипонув на стіл дрібного каміння. Спочатку він був тихим і далеким, але щомиті гучнішав, доки не перетворився на справжній гуркіт.

Чоловіки ошелешено перезирнулися, і враз мільйони білих уламків затарабанили гладінню Заграви. Вічно знерухожене море раптом здриглося бурею, злива нещадно атакувала стіни фортеці, виповнюючи ніч тріском грому.

– Це що, град? – Меразпіс ступив крок уперед у бажанні визирнути з бійниці, аж раптом лайнувся, засичав від болю, шарпнувся назад і гепнувся на спину, притискаючи до себе руку.

– Що сталося? – зойкнув Велігер і кинувся до нього.

– Саван помилуй, – гарикнув Меразпіс, струснув головою та вхопився за руку Велігера.

Велігер допоміг йому підвестися та скрикнув від подиву – рука Меразпіса була пошмагована. Дощ наскрізь пробив шкіру, кістки та скалічив плоть так, що рука була схожа на закривавлений шмат м'яса.

Старший вартовий стискав понівечену руку та не припиняв лаятися, не відриваючи погляду від дощу.

Більшість уламків пройшли просто крізь його долоню, але один застряг між кістками пальців та білів серед темної оголеної плоті. Велігер обережно витягнув та роздивився його.

– Кістка?

Вартові приголомшено перезирнулися та подивилися на бурю зовні.

Велігер відкинув уламок і поквапився перев'язати зап'ясток Меразпіса. Рани були глибокими. Він мав сумнів, чи руку взагалі можна буде врятувати, але мусив принаймні зупинити кровотечу. Поки Велігер обробляв рану, Меразпіс кривився та попри жадливий біль не зронив жодного звуку.

– Ми маємо повідомити владика Ауруна, – сухо мовив він.

Велігер глигнув на південь, де лежало найближче поселення Марних Вершин. Його рівні вогні досі незмигтно сяяли.

– Так, владика Аурун має знати, що це. Він скаже, що робити.